

פרשת בראשית

וַיִּצְרֶה יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָם מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה (ב, פד)

קשה אם אמר הפסוק ויפח באפיו נשמת חיים למה צריך לומר עוד ויהי האדם לנפש חיה ברור שזו תהיה התוצאה כיון שנפך בו נשמת חיים אז התוצאה זה שנהיה נפש חיה ?

וואפשר לבאר שהרי התרגום אונקלוס על המילים ויהי האדם לנפש חיה מפרש והות באדם לרוח ממללא. (רוח מדברת) ובגמ' בסנהדרין ס"ה: רבא ברא גברא (רבא ברא אדם) שדריה לקמיה דר' זירא (שלח אותו לפני רב זירא) הוה קא משתעי בהדיה (היה מנסה לדובב אותו בדיבור) ולא הוה קא מהדר ליה (ולא היה עונה לו) אמר ליה מן חבריא את הדר לעפריך. (אמר לו רב זירא תחזור לעפריך דהיינו אין בכך שימוש כי אתה לא מדבר. נמצא לפי זה שאדם שבורא אדם על ידי ספר יצירה אין לו כוח ליתן בו כוח הדיבור. וזהו שאמר הכתוב ויצר ה' את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים. שרק ה' יכול לברוא את כוח הדיבור.

ואם תשאל הרי ראינו שגם אדם יכול לברוא אדם לזה אמר הכתוב ויהי האדם לנפש חיה, דהיינו לרוח ממללא כלומר שהאדם אינו יכול ליתן בו דיבור אבל האדם שבורא הקב"ה הוא לרוח ממללא שיש בו את כוח הדיבור מה שאין אדם יכול לעשות.

&

מקור: צמח דוד